

Teza: naruszenie dobrych obyczajów w życiu publicznym

Obwiniony radca prawny w sposób nieuprawniony posługiwał się przez ponad 2 lata nazwiskiem pokrzywdzonego, który po wykreśleniu z listy adwokatów zabiegał o wykreślenie jego nazwiska z firmy spółki komandytowej.

Sygn. akt: WO-89/16

ORZECZENIE

z dnia 20 września 2016 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Janina Kruszewska

Sędziowie: SWSD Piotr Dragon

SWSD Marek Hamerlik /sprawozdawca/

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego: radcy prawnego Krystyny Wal- Sobieszek

Protokolant: Kamila Kamińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2016 roku sprawy radcy prawnego S. S. (nr wpisu: WA-6660) obwinionego o to, że wykonując zawód radcy prawnego naruszył art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

na skutek odwołania od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 27 stycznia 2016 roku, sygn. akt: D 76/2015, wniesionego przez obwinionego S. S.

orzeka:

1.

utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 27 stycznia 2016 roku, sygn. akt: D 76/2015;

2.

zasądzić od obwinionego S. S. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 2.000 zł. (słownie: dwa tysiące zł.) płatnej na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych, zgodnie z art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 27 stycznia 2016 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie prowadzonej przeciwko radcy prawnemu S. S. uznał obwinionego winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w związku z art.

6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę nagany oraz obciążył go kosztami postępowania dyscyplinarnego.

Od wskazanego orzeczenia odwołanie z dnia 16 maja 2016 roku wniósł obwiniony S. S., żądając zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie orzeczonej kary.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, z których wynika, że pokrzywdzony S. R. zwrócił się, najpierw słownie, a następnie pismem z dnia 7 lipca 2014 roku, do obwinionego S. S. z prośbą o zaprzestanie używania nazwiska pokrzywdzonego w nazwie kancelarii prowadzonej przez obwinionego, tj. (...) Spółka komandytowa” z uwagi na fakt wykreślenia z listy adwokatów pokrzywdzonego. Pokrzywdzony wyznaczył obwinionemu również termin na dokonanie tej czynności, upływający w dniu 31 sierpnia 2014 roku.

Z uwagi na bezskuteczny wpływ określonego terminu pokrzywdzony w dniu 19 września 2014 r. złożył na ręce Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych zawiadomienie o wykroczeniu dyscyplinarnym dokonany przez S. S.. Przeprowadzone przez Rzecznika Dyscyplinarnego dochodzenie potwierdziło naruszenie przez radcę prawnego S. S. dyspozycji art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i skutkowało przedstawieniem mu zarzutów w dniu 30 lipca 2015 roku.

W toku postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie obwiniony nie złożył żadnych wyjaśnień. Swoje stanowisko przedstawił dopiero w odwołaniu z dnia 16 maja 2016 roku, w którym przyznał, że pokrzywdzony zwrócił się do niego z prośbą o skreślenie nazwiska z nazwy kancelarii, której to prośby obwiniony nie spełnił z powodu wypadku, następującego po nim trzymiesięcznego okresu rekonwalescencji oraz wyjazdu komandytariusza spółki. Jednocześnie obwiniony zobowiązał się do doprowadzenia nazwy kancelarii do stanu zgodnego z żądaniem i wolą pokrzywdzonego w terminie trzech miesięcy, tj. do dnia 16 sierpnia 2016 roku. W dniu orzekania, tj. 20 września 2016 roku, w Krajowym Rejestrze Sądowym nadal jako nazwa spółki widnieje (...) Spółka komandytowa”.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odwołanie obwinionego radcy prawnego S. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela ustalenia prawne poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne.

W niniejszej sprawie okoliczności stanowiące podstawę dokonania ustaleń faktycznych nie budzą żadnych wątpliwości. W toku postępowania dyscyplinarnego ustalono, że obwiniony radca prawny S. S. posługiwał się w nazwie prowadzonej przez siebie kancelarii nazwiskiem S. R., mimo słownych i pisemnych próśb pokrzywdzonego o zmianę tego stanu.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nazwisko, jako jedno z podstawowych dóbr osobistych, stanowi istotną, ściśle związaną z osobą wartość, pozwalającą na jej identyfikację, budującą jej poczucie indywidualności oraz tożsamość. Jako taka podlega ona najwyższej, bezwzględnej ochronie. Nikt nie ma prawa posługiwania się nazwiskiem drugiej osoby bez jej zgody, a już zwłaszcza wbrew jej jasno wyrażonej woli. Dodatkową okoliczność obwiniającą bezsprzecznie stanowi fakt, że pokrzywdzony zwrócił się do obwinionego radcy prawnego z prośbą o zmianę nazwy kancelarii w lipcu 2014 r., a na dzień orzekania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny jego nazwisko nadal widnieje w Krajowym Rejestrze Sądowym. Nieprzerwane, ponad dwuletnie posługiwanie się nazwiskiem pokrzywdzonego, wbrew jego stanowczo wyartykułowanej woli, stanowi czyn wysoce nieetyczny. Ponadto, obwiniony w odwołaniu z dnia 16 maja 2016 roku zobowiązał się do usunięcia nazwiska pokrzywdzonego z nazwy kancelarii w trzymiesięcznym terminie, który to termin upłynął bezskutecznie. Obwiniony radca prawny S. S. od ponad dwóch lat nieprzerwanie narusza mające elementarne znaczenie dobro osobiste pokrzywdzonego.

W świetle art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością, jak również obowiązany jest dbać o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Czyn, za który obwinionemu wymierzono karę nagany, bez najmniejszych wątpliwości stanowi działanie niezgodne z prawem, nieuczciwe oraz - zwłaszcza w świetle zadeklarowanego i niezrealizowanego zobowiązania do zmian nazwy kancelarii - nierzeczowe. Fakt, że stan niespójności pomiędzy faktyczną nazwą kancelarii prowadzonej przez obwinionego a informacją ujawnioną w Krajowym Rejestrze Sądowym utrzymuje się od ponad dwóch lat przemawia za szczególnym niedochowaniem należytej staranności przez obwinionego. Tym samym uznać należy, iż naruszenie tak ważnych i elementarnych dla zawodu radcy prawnego zasad w pełni uzasadnia wymiar orzeczonej kary nagany.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono na podstawie przepisu art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.